

РЕШЕНИЕ

№ 1465

гр. София, 04.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 04.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора КОСТОВ, като разгледа дело номер **5640** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ (РА) № [ЕГН] от 02.11.2011г., издаден от П. Ц. Н. на длъжност “главен инспектор по приходите” при ТД на НАП [населено място] – Дирекция „СДО”, потвърден с решение №1000 от 02.05.2012г. на директора на ДОУИ [населено място] в частта за отказано право на приспадане на данъчен кредит (ДК) в общ размер на 165 357.46 лв. за данъчни периоди м.10.2010г., м.11.2010г. и м.01.2011г. по облагаеми доставки, извършени от [фирма] и [фирма], както и в частта на извършено увеличение на финансовия резултат за 2010г. със сумата от 2 552 707.55 лв. на основание чл.16, ал.2, т.4 ЗКПО. Жалбоподателят поддържа, че е налице реално изпълнение на договорни задължения от доставчиците [фирма] и [фирма], с оглед на което претендира право на приспадане на ДК и признаване на доставката на СМР за разходи в частта по ЗКПО. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени ревизионния акт в оспорената част.

Ответникът директор на Дирекция “ОДОП” – [населено място] не взема становище по жалбата.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа

страна:

Със заповед за възлагане на ревизия №1100181 от 21.04.2011 г., издадена от Т. Т. В. - началник отдел „Контрол” в Дирекция „СДО” на ТД на НАП – С. е възложено извършването на данъчна ревизия на жалбоподателя от органи по приходите П. Ц. Н., В. Й. С. и Н. П. П. за определяне на данъчните му задължения по ЗДДС за периода 01.10.2010г. – 31.03.2011г., както и за корпоративен данък за периода 01.01.2005г. – 31.12.2010г. и данък по чл.34-36, чл.194, чл.195 и чл.204 ЗКПО в тримесечен срок, считано от датата на връчване на ЗВР на 02.05.2011г. съобразно чл.114, ал.1 ДОПК, т.е. в срок до 02.08.2011г. Със ЗВР №1100325/02.08.2011г. е удължен срока на ревизията до 02.09.2011г. съобразно срока по чл.114, ал.2 ДОПК. Заповедите са издадени във формата по чл.113, ал.1 ДОПК и са връчени на задълженото лице. За доказване компетентността на органа, възложил ревизията, ответникът е представил заповед на Териториалния директор на ТД на НАП [населено място] № РД-01-6/04.01.2010г., с която е възложено издаването на ЗВР на основание чл.112, ал.2, т.1 ДОПК. Ето защо съдът приема, че процесната ревизия е възложена от компетентен орган по приходите.

В срока по чл.117, ал.1 ДОПК е издаден ревизионен доклад №1100325/16.09.11г. от органите по приходите, определени в ЗВР, който съдържа реквизитите по чл.117, ал.2 ДОПК. В РД са направени констатации, че доставчикът [фирма] не е извършил услугата „СМР по договор от 01.04.2010г., тъй като в хода на извършената насрещна проверка не са представени доказателства за възможността му да осъществи СМР, описани в акт №19, а е налице префактуриране на СМР. Направено е предложение да се откаже право на ДК на основание чл.70, ал.5 вр. чл.69, ал.1, т.1, чл.68, ал.1, т.1 и т.2, вр. чл.9 ЗДДС по фактури №580/15.11.2010г., №773/25.02.2011г., №579/28.10.2010г. и №756/30.11.2010г. По отношение на доставката на машини по фактури №№ 757/20.01.2011г., 758/24.02.2011г. и 759 от 27.01.2011г. е прието, че се касае за префактуриране на стоки от [фирма] към [фирма], от последното дружество към [фирма] и от него към жалбоподателя, като издадените фактури не отразяват реални доставки. За 2010г. ревизиращите органи са намерили основание по чл.16, ал.2, т.4 ЗКПО за преобразуване на финансовия резултат в посока увеличение със сумата от 2 552 707.55 лв., представляваща данъчната основание на фактури, издадени от [фирма] с предмет „СМР по договор” (включително по 13 броя фактури, издадени от [фирма] и предмет на предходна ревизия, приключила с издаване на РА №22501100044 от 11.05.2011г.) и по фактура № 100.....8/30.11.2010г., издадена от [фирма] с предмет „техническо обслужване и почистване на автомобили по договор”, за които не са налице безспорни доказателства за реално осъществена доставка.

Ревизионният доклад е връчен на 19.09.2011г. съобразно чл.117, ал.4 ДОПК. С решение № 346/29.09.2011г. е продължен срока за представяне на възражение срещу РД до 03.11.2011г. Жалбоподателят е депозирал възражение вх.№ 2553-04-1139 от 01.11.2011г. по реда на чл.117, ал.5 ДОПК

Със заповед №К-1100325/16.09.2011г. П. Ц. Н. е определена за компетентен орган по приходите за издаване на ревизионен акт, която заемайки длъжност “главен инспектор по приходите” има качеството на орган, който може да издаде ревизионен акт по смисъла на чл.118, ал.2 ДОПК вр. чл.7, ал.1,

т.4 ЗНАП.

В срока по чл.119, ал.3 ДОПК е издаден оспорения ревизионен акт № [ЕГН] от 02.11.2011г., с който са установени задълженията на жалбоподателя по ЗДДС съобразно чл.118, ал.1, т.1 ДОПК. В ревизионния акт компетентният орган по приходите е възприел изцяло констатациите на ревизиращия екип за наличие на основание по чл.69, ал.1, т.1, чл.68, ал.1, т.1 и т.2 вр. чл.9 ЗДДС да се откаже право на ДК по фактури, издадени от [фирма] и [фирма], както и за увеличение на финансовия резултат за 2010г. на основание чл.16, ал.2, т.4 ЗКПО. В РА е обсъдено подаденото възражение по реда на чл.117, ал.5 ДОПК, но същото е прието за неоснователно.

Видно от ръкописното отбелязване в разписката към РА същия е връчен на представител на ревизираното лице на 04.11.2011г. и е оспорен с жалба по административен ред вх.№ 1483-00-11540 от 24.11.2011г., подадена по пощата на 18.11.2011г. В 67-дневния срок по чл.155, ал.1 вр. чл.146 ДОПК (30.01.2012г.) е сключено споразумение по чл.157, ал.6 ДОПК, с което срокът е удължен с три месеца, т.е. до 30.04.2012г. (обявен за официален празник през 2012г.). В този срок решаващият орган - директорът на дирекция "ОУИ" при ЦУ на НАП [населено място] е постановил решение №1000 от 02.05.2012г., с което РА е потвърден относно отказаното право на ДК и увеличението по ЗКПО. Горестоящият административен орган е възприел доводите на ревизиращите органи за липса на безспорни доказателства, удостоверяващи реалност на доставките, документирани от [фирма] и [фирма]. Относно доставките на услуги „СМР по договор“ от [фирма] е посочено, че услугата е следвало да се извърши с материали на доставчика, а от представените от последния в хода на насрещната му проверка 31 броя фактури не се установявало закупуване на необходимите за влагане в строителството материали. Не се установявало изпълнение на услугата „изхвърляне на строителни отпадъци“ поради липса на доказателства за притежавани МПС и използван превоз. Посочено е, че не са представени присъствени форми относно работниците, които са извършвали СМР на строителния обект. Възприети са констатациите за префактуриране на услуги поради едновременно осъществяване на услуга „СМР по договор“ и получаване на услуга със същия предмет с доставчик [фирма] през м.10. и м.11.2010г., както и относно липсата на категорични доказателства за реалност на доставките на машини от [фирма] и по фактура № 8/30.11.201г., издадена от [фирма] и увеличение на финансовия резултат за 2010г. на основание чл.16, ал.2, т.4 ЗКПО.

Решение № 477 от 05.03.2012г. е съобщено на представител на жалбоподателя на 03.05.2012г. Жалбата вх.№ 53-00-403 от 14.05.2012г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

В настоящето производство и съгласно чл.160, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. По изложените

вече във фактическата част на решението съображения съдът намира, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен по смисъла на чл.118, ал.2 и чл.119, ал.3 ДОПК орган по приходите, при спазване на установената форма по чл.120, ал.1 ДОПК. Липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили съществено правото на защита на жалбоподателя, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол, доколкото спорът между страните е изцяло правен – относно наличието на реални доставки по смисъла на чл.9 ЗДДС по спорните фактури и основание за увеличение на финансовия резултат за 2010г. по чл.16, ал.2, т.4 ЗКПО.

Съдът приема, че доказателствената тежест за установяване наличието на реална доставка се носи от жалбоподателя. От една страна наличието на реална доставка е положителен факт от обективната действителност. Единствено по отношение на положителните факти може да се проведе пълно доказателстване, т.е. от съвкупната преценка на всички събрани доказателства да следва категоричен и несъмнен извод за осъществяването на даден факт от обективната действителност. Доколкото в правото единствено доказаните факти са осъществени факти, в процеса те подлежат на доказване (чл.153 ГПК вр. пар.2 от ДР на ДОПК). Ето защо в хода на ревизионното производство ревизиращите органи могат да се позовават единствено на косвени доказателства относно отрицателния факт на липса на реална доставка. В тази връзка се търси проверка в счетоводството на доставчиците (пряк и предходни), респ. данни за тяхната техническа и кадрова обезпеченост, за последваща реализация услугите (от предходните към прекия доставчик), за закупени и вложени при изпълнението на услугите материали, за осъществен транспорт, съвкупната преценка на които да укаже на реалност на доставката. Безспорно няма нормативно изискване за съставяне на такива доказателства при сключване на съответните договорни правоотношения. Т.е. материалното право не поставя изисквания за форма с оглед действителността на правоотношенията. Необходимостта от доказване на тези правоотношения в рамките на административен или съдебен процес поставя въпроса за доказването, доказателствените средства и тяхната доказателствена стойност. В рамките на процеса (независимо дали се касае за административно или съдебно производство) доказването на даден факт е равнозначно на неговото осъществяването в обективната действителност. Процесуалните закони уреждат широк набор от доказателствени средства, посредством които се доказват фактите от обективната действителност. Съгласно чл.153 ГПК на доказване подлежат спорните факти от значение за решаване на делото и връзките между тях. Наличието на доставка безспорно е факт от обективната действителност, който нормите на чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС превръщат в част от елементите на фактическия състав за възникване и упражняване правото на ДК. Съгласно чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема

доставка. Т.е. самото понятие за данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС предполага извършване на облагаема доставка. Ето защо наличието на реално осъществена облагаема доставка по смисъла на чл.6, ал.1, чл. 9, ал.1 и чл.12, ал.1 ЗДДС е предвидено като предпоставка за възникване право на данъчен кредит в разпоредбата на чл. 68, ал.1, т.1 ЗДДС и изпълнението ѝ следва да бъде проверено, за да бъде направена преценка, дали ревизирият субект има право на приспадане на данъчния кредит. Съгласно чл.39, ал.1 АПК вр. пар.2 от ДР на ДОПК в административния процес са допустими всички доказателствени средства, които не са забранени със закон. В хода на административното производство доказателствата се събират служебно от органа по приходите или по инициатива на субекта (чл.37, ал.1 ДОПК). Независимо от задължението на приходните органи да установят обективната истина с всички допустими доказателствени средства относно положителния факт на наличие на реална доставка доказателствената тежест, както в административното, така и в съдебното производство, се носи от заинтересованото лице, което претендира да ползва право на ДК за получени стоки и услуги по реални доставки.

На следващо място разпоредбата на чл.154, ал.1 ГПК вр. пар.2 от ДР на ДОПК указва разпределението на доказателствената тежест в съдебния процес - всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Ето защо второто основание доказателствената тежест за наличието на реална доставка да се носи от жалбоподателя е, че от установяване на това обстоятелство същият черпи благоприятни за себе си правни последици. Т.е. след като твърди, че има право на ДК, жалбоподателят следва да докаже наличието на реална доставка като елемент от фактическия състав по чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС на правото на упражняване на ДК.

Безспорно във всеки един процес се събират множество доказателства, които следва да бъдат преценени в тяхната съвкупност съобразно доказателствената им тежест. Налице са доказателства в обвързваща съда доказателствена тежест (официалните документи по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК), както и такива, които нямат обвързваща доказателствена тежест. По отношение на главния факт на доказване обаче - наличието на реална доставка жалбоподателят следва да проведе пълно доказване - от всички събрани доказателства да следва категоричен и несъмнен извод за осъществяване на съответния факт от обективната действителност. Т.е. относно отрицателния факт на липса на доставка ревизиращите органи могат да се позовават единствено на косвени доказателства. Жалбоподателят е този, който следва да проведе пълно доказване на положителния факт за наличие на реална доставка.

Относно доставчика [фирма]:

С договор от 01.04.2010г. жалбоподателят е възложил на [фирма] „извършване на СМР на обект Хлебозавод Л. [населено място], находящ се на [улица]” по предварително предоставена от жалбоподателя количествено стойностна сметка, като стойността на СМР се доказва с акт 19 (чл.1.3. от договора). Съгласно чл.2.3. от договора материали, резервни части и строителна механизация се доставят от строителя, който осъществява услугата със

собствен персонал (чл.2.2. от договора). Към договора е приложена двустранно подписана количествено стойностна сметка на конкретни видове СМР, количеството им, единична и обща цена.

Въз основа на протокол № 1 – акт № 19 от 28.10.2010г. е издадена фактура № 579/28.10.2010г. с ДО 100682.40 лв. и ДДС 20136.48 лв. и предмет „СМР по договор”. Въз основа на протокол № 1 – акт № 19 от 30.11.2010г. е издадена фактура № 756/30.11.2010г. с ДО 185426.90 лв., ДДС 37085.38 лв. и предмет „СМР по договор”.

Установява се от ПИНП №2225-3-1000407-1 от 30.12.2010г. на доставчика [фирма], по повод на ревизия, приключила с издаване на РА № 22501100044 от 11.05.2011г. за установяване на задължения на жалбоподателя по ЗДДС за периода 01.09.2005г. – 30.09.2010г., че за периода м.юни – м.септември 2010г. при доставчика са работили общо 19 души, от които 4 в звено „Администрация”, 3 специалисти – строителни инженери и архитект, 2 шофьори и 7 специализирани работници – мозайкаджия, шпакловчик, 3 кофражисти и 2 арматуристи и 3-ма общи работници. В хода на проверката доставчикът не е представил изисканите му договори с подизпълнители, граждански договори за наети лица, сметки за изплатени суми, складови разписки, искания за изписване на материали от склад и други първични документи, доказващи влагането на изписани материали с извършване на СМР на обект „Хлебозавод Л.”. Не са представени още инвентарна книга, амортизационен план, договори за наета строителна техника. Съгласно писмени обяснения на управителя на [фирма] материалите се извозвали от склад на дружеството в [населено място],[жк], [улица] (където проверяващите са открили новостроящ се жилищен блок). Установено е, че доставчикът разполага със собствен транспорт - камион и бус, както и назначени двама шофьори, чиито трудови договори са регистрирани в НАП на 05.08.2010г. и на 01.09.2010г. В хода на насрещната проверка не са представени пътни листа. Не са представени документи за транспортни разходи. Не са представени присъствени форми на работниците по обекти и по работни дни. От счетоводните регистри се установявало, че за същия период дружеството е извършвало СМР и на други обекти, като доставчикът има назначени по трудов договор 10 строителни работници. При насрещната проверка са направени изводи, че доставчикът е представил фактури за закупени материали, за които не може ад се установи, че са необходими за описаните в акт № 19 СМР, като количествата материали по представените фактури не съответстват на вложените количества в СМР. Направен е извод в ПИНП №2225-3-1000407-1 от 30.12.2010г., че

не е доказано реално изпълнение на доставки с предмет „СМР”, тъй като няма доказателства за кадрова обезпеченост съобразно обема на договорените СМР, доказателства за вложени материали съобразно обема на СМР, като липсва връзка между представените доказателства за закупени СМР и количествата, изпълнени СМР.

Представените от доставчика фактури за закупени материали са с предмет: табло скрит монтаж и гофре за сумата от 191.35лв. от м.ноември 2010г., ПВВ-МБ1 за сумата от 427.56 лв., ППВ-МБ1, кабелна превръзка и дюбел за 444.16 лв., бойлерно табло и гофре за 223.20 лв., ПВВ-МБ1 за 348.31 лв., табло скрит монтаж и гофре за сумата от 191.35лв. от м.октомври 2010г., сумата от 191.35лв. от м.ноември 2010г., ПВВ-МБ1 за сумата от 270.88 лв., осветително тяло, електрически лампи и кабелни превръзки за сумата от 343.87 лв., stampa, винт за гипсокартон, дюбел-пирон и дюбел метален за таван за сумата от 78.98 лв., профил UD и CD, пирон дюбел, винт за гипсокартон, минерална вата на руло за 125.70 лв., винкел за 193.57 лв., 25 кг. цимент за 233.52 лв., тръба, дюбел-пирон, каменарски молив и ръкавици за 110.20 лв., тиксо, цимент и ВАУ балмакол флекс топ за сумата от 337.94лв., 30 кг ВАУ баумит дуотоп мазилка за сумата от 2476.80 лв., ВАУ баумит гранопор мазилка за сумата от 155.52 лв., цимент, газобетон и ВАУ балмакол за сумата от 329.10 лв., цимент и ВАУ баумит универсален грунд за сумата от 580.22 лв., ВАУ EPS стиропор, ВАУ баумит профил, ВАУ балмакол, 25 кг. цимент и блокчета газобетон за сумата от 1188.01 лв., фугопълнител за 96.00 лв., stampa, винт за гипсокартон и метален дюбел за сумата от 454.25 лв., лепило за фаянс за 130.00 лв., лепач за фаянс за 112.50 лв., лепач за фаянс за 120.00 лв., лепач за фаянс за 97.50лв., гипс, лепач за фаянс и перлит за 369.00 лв., артикули по опис за 2262.31 лв.и за 2638.23 лв., пясък за 116.42лв., минерална вата, стъклофибърна мрежа, портланд фибро и канче за вар за сумата от 875.76 лв., ВАУ баумит за 1039.51 лв., дюбел за топлоизолация, кафява шкурка, А. и итонг за 1026.92 лв.

При тези данни по фактури за закупени от доставчика строителни материали в периода м.септември – м.ноември 2010г. съдът намира за правилни изводите на ревизиращите органи, че така закупените материали и количества не съответстват на количествата СМР, отбелязани в акт №19, още повече, че доставчикът е имал няколко строителни обекта.

Установява се от РД №231101716/30.06.2011г. и РА №231101716 от 03.08.2011г., издадени на [фирма], че с договор от 01.09.2010г. [фирма] е възложил на [фирма] СМР на обект „Х. Л.”. За

изпълнените СМР били издадени протоколи от 18.10.2010г., 20.10.2010г., 21.10.2010г., 22.10.2010г., 25.10.2010г. и 28.10.2010г., но не била представена проектно сметна документация, разрешително за строеж и друга строителна документация.

С сферата на строителството се създават множество писмени доказателства, регламентирани в **Наредба № 3 от 31 юли 2003 г.** за съставяне на актове и протоколи по време на строителството и в **Наредба № 2 от 31 юли 2003 г.** за въвеждане в експлоатация на строежите в Република Б. и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти. В случая не са представени никакви доказателства за реално изпълнение на СМР съобразно изискванията на цитираните две наредби. Тези обстоятелства, преценени съвкупно с липсата на данни за закупени строителни материали в количествата, посочени в акт № 19 и липсата на персонал за изпълнение на посочените количества СМР (извън 10 работника, като доставчикът има повече строителни обекти) наведат на извод за липса на реално изпълнение на СМР. В хода на съдебното производство жалбоподателят не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си за реално изпълнени строителни услуги. Ето защо като са достигнали до извод за наличие на основание по чл.68, ал.1, т.1, чл.69, ал.1, т.9 вр. чл.9 ЗДДС да се откаже право на приспадане на ДК, ревизиращите органи са постановили оспорения РА при правилно приложение на материалния закон. На основание чл.160, ал.1 ДОПК жалбата в тази ѝ част следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С договор от 09.12.2010г. жалбоподателят е възложил на **[фирма]** „да проучи пазара, изработи и достави три броя **машини**: за хартиени торби, за хартиени чашки и за хартиени тарелки”. **Липсва договорена цена** на машините в договора, което е съществен елемент от неговото съдържание. Съгласно чл.3 от договора изпълнителят **[фирма]** ще ползва доставчик на частите за сглобяване на машините, като частите са от външен внос. Изпитанията, сглобяването и пускането в експлоатация на машините е за сметка на изпълнителя, който следва да достави машините годни за работа. Не са ангажирани доказателства, че машините са годни за работа и се ползват от жалбоподателя, доколкото с протокол № 1100325 от 02.09.2011г. (стр.220-221 от приложенията по делото) е установено, че машините се намират в склад на **[фирма]** и една от тях не е в готов вид.

В хода на ревизията жалбоподателят е представил Инструктаж за

монтаж на машина за производство на кесии, торби и чували от хартия, описание и спецификация на същата машина, инструкция за експлоатация на същата машина, технически характеристики на същата машина, без данни, *кой е съставил* всички посочени документи. По този начин представените доказателства не могат да се свържат с предмета на договора от 09.12.2010г.

Издадена е фактура № 759 от 27.01.2011г. с предмет „машина за хартиени торби”, ДО 382 568.00 лв. и ДДС 76513.60 лв. Машината е приета с приемо-предавателен протокол от 27.01.2011г. Не е ясно, как е определена цената на машината.

Съгласно приемо-предавателен протокол от 20.01.2011г. страните са направили оглед и приели като годна за работа машина за хартиени тарелки на стойност 62840.00лв. без ДДС, за което е съставена фактура № 757/20.01.2011г.

Съгласно приемо-предавателен протокол от 24.01.2011г. страните са направили оглед и приели като годна за работа машина за хартиени чашки на стойност 46350.00лв. без ДДС, за което е съставена фактура № 758/24.01.2011г. По отношение на двете машини също не е ясно, как е определена цената им.

С договор от 15.09.2010г. [фирма] е закупил от [фирма] машинни части и елементи. Приложени са анекси относно вида и количеството на елементите, но същите не съдържат указание за цената на елементите, въпреки посоченото в чл.4 от договора, че цената се определя в анекси. Доставчикът [фирма] е представил фактура от 12.02.2009г. за закупена машина „P. washing and recycling line” за сумата от 35400 евро, фактура от 04.12.2009г. за закупени „homogenizer, mixer, grinding and screening machine” за сумата от 9610 евро и фактура от 12.02.2010г. за закупена машина „P. B. F. washing and recycling line”. Видно от представените митнически декларации се касае за поточна линия за измиване и преработка на отпадъчни опаковки от Р. материал до люспи (в разглобен вид), хомогенизатор, машина за смилане.

Представени са доказателства за транспортиране на машините от Ш. до В. и след това до С.. Не са представени доказателства, дали така доставените от Ш. машини са използвани за сглобяване на процесните, доколкото [фирма] е представил доказателства за заплатена на 30.09.2010г. сума в полза на [фирма] за „изработване на система за поставяне на капачки”. Пред съда жалбоподателят е представил допълнително проформа фактура от 21.09.2010г. за закупуване на части за двойна машина за хартиени чаши и контролен

шкаф за хартиена плоча (стр.265 от делото) и писмо от С. У. – изпълнителен мениджър (стр.272 от делото), че някои от закупените механизми са за миеща машина, а други са за машина за изработка на торбички от рециклирана хартия. Новопредставените доказателства също не навеждат на категоричен и несъмнен извод, че внесените от [фирма] машинни части са вложени в машините, предмет на договора от 09.12.2010г.

Доставчикът [фирма] е издал на [фирма] фактури № 46/15.09.10г. с ДО 13500.00 лв. и № 50/11.11.2010г. с ДО 13500.00 лв. с предмет „доставка на машинни части” и фактури №51/12.11.10г. с ДО 31000.00 лв. и № 53/07.01.2011г. с ДО 38000.00 лв. с предмет „доставка на резервни части”.

С договор от 15.12.2010г. „М енд В консулт” е възложил на [фирма] „да сглоби доставените му от възложителя машинни части за два броя машини: машина за хартиени торби и машина за халтиени чашки и тарелки. **Липсва договорена цена** като съществен елемент от съдържанието на договора. С приемо-предавателен протокол от 15.12.2010г. „М енд В консулт” е предоставил на [фирма] машинни части. С приемо-предавателен протокол от 25.01.2011г. са приети два броя машини за хартиени чашки и за хартиени тарелки на обща стойност от 70890.00 лв. Липсват данни, как е определена договорната цена.

Видно от протокол № 1100325 от 02.09.2011г. (стр.220-221 от приложенията по делото) е извършено посещение на адрес в [населено място], [улица] склад, собственост на [фирма]. Установено е наличие на три броя машини, две от които в готов вид. При огледа приходните органи не са установили, какви точно са машините, тъй като върху тях имало надписи на китайски език и допълнително не били представени документи за собственост и техническа документация. Липсват фабрични номера на машините, както и приемо-предавателни протоколи, че същите са предадени на [фирма]. Данните в протокол №1100325/02.09.2011г. указват, че машините не се намират в държането на жабоподателя, което разколебава извода, че същият е собственик на машините. Установените от проверяващите органи машини по никакъв начин не са били индивидуализирани, за да могат да се свържат с предмета на договора от 09.12.2010г. По изложените съображения и като са приели, че липсват доказателства за реално прехвърляне собствеността върху конкретно индивидуализирани вещи, ревизиращите органи са приложили правилно материалния закон.

На основание чл.160, ал.1 ДОПК жалбата и в тази ѝ част следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Относно доставчика [фирма]:

С договор от 24.09.2010г. жалбоподателят е възложил на [фирма] „ежедневно почистване и миене на транспортни средства”, собственост на жалбоподателя, за които следва да бъде изготвен опис с номер на автомобилите. Съгласно чл.6 от договора изпълнителят се е задължил да прави месечен опис на измитите автомобили, като цената за външно и вътрешно миене на един автомобил е договорена на 21.50 лв. Уговорен е срок на договора до **30.11.2010г.** Издадена е фактура № 100...8/30.11.2010г. с предмет „техническо обслужване и почистване на автомобили” с ДО 48920.00лв. и ДДС 9784.00 лв. Видно от приложения опис за м.ноември 2010г. притежаваните от жалбоподателя 21 броя автомобили са почиствани **всеки един от тях ежедневно.** Не е ясно, защо изпълнителят е съставил **два броя** опис за м.ноември 2010г., като според единия от тях всеки от автомобилите е почистван ежедневно, а съгласно другия списък всеки един от автомобилите е почистван през няколко дни, като едновременно с това е отбелязано за всеки от автомобилите 3 или 4 пъти месечно почистване на двигателя. Наличието на два опис за м.ноември 2010г. с различно съдържание навежда на извод, че изпълнителят на услугата фиктивно е съставял документи, без да може да се установи конкретното съдържанието на услугата.

От друга страна съдът приема, че е икономически нелогично извършването на **ежедневно почистване** на притежаваните от жалбоподателя автомобили всеки един за сумата от 21.50 лв., както и миене на двигателите 3-4 пъти месечно (каквото рядко се извършва дори веднъж годишно). Икономически неефективно е заплащането на цена в размер на близо **60000 лв. месечно** за почистване на автомобили по договор с продължителност от **два месеца.** Съвкупната преценка на всички горепосочени обстоятелства навежда на извод за липса на реално извършена услуга. Като са достигнали до същите правни изводи, ревизиращите органи са издали РА при правилно приложение на закона.

Съобразно изхода на спора относно данъчните задължения на жалбоподателя по ЗДДС, съдът намира за правилни изводите на ревизиращите органи за наличие на основание по чл.16, ал.2, т.4 ЗКПО за увеличение на финансовия резултат на дружеството за 2010г. със сумите по фактури, издадени от [фирма] (вкл. относно

издадени фактури, предмет на РА № 225011000044/11.05.2011г.) и по фактура № 1....8/30.11.2010г., издадена от [фирма].

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение съобразно обжалвания интерес (отказано право на ДК в размер на 165 357.46 лв., тъй като не е установен корпоративен данък за внасяне за 2010г.) в размера по чл.8, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение, а именно сумата от 3757.00 лв.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 14-и състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ № [ЕГН] от 02.11.2011г., издаден от П. Ц. Н. на длъжност “главен инспектор по приходите” при ТД на НАП [населено място] – Дирекция „СДО”, потвърден с решение №1000 от 02.05.2012г. на директора на ДОУИ [населено място] в частта за отказано право на приспадане на данъчен кредит (ДК) в общ размер на 165 357.46 лв. за данъчни периоди м.10.2010г., м.11.2010г. и м.01.2011г. по облагаеми доставки, извършени от [фирма] и [фирма], както и в частта на извършено увеличение на финансовия резултат за 2010г. със сумата от 2 552 707.55 лв. на основание чл.16, ал.2, т.4 ЗКПО.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] да заплати на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП [населено място] на основание чл.161, ал.1 ДОПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 3757 (три хиляди седемстотин петдесет и седем) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: